

Enskild motion

Motion till riksdagen 2015/16:1672

av Finn Bengtsson (M)

Ett individuellt ekonomiskt överskottsmål

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om stöd för ett individuellt ekonomiskt överskottsmål som kan ersätta ett statligt dito under förutsättning att en sund inställning till stabilitet i statens finanser råder med ett strikt budgetbalanskrav och tillkännager detta för regeringen.

Bakgrund

Diskussionen om det så kallade överskottsmålet i de offentliga statsfinanserna, dvs. att ambitionen för staten att ”spara” en procent av BNP som en buffert att möta framtida hot mot stabiliteten i de statliga finanserna, har ifrågasatts från olika håll.

Nu senast är det den rödgröna regeringen som vill slopa detta överskottsmål, och istället ha ambitionen att styra mot ett balansmål, dvs. en balans i statens budget utan besparingar. Jag tror också att ett balansmål kan vara mera motiverat än ett överskottsmål, men av helt andra anledningar är de rödgrönas motiv.

Den rödgröna regeringen vill helt enkelt avskaffa överskottsmålet samtidigt som man kraftigt vill öka statens intäkter genom höjda skatter och avgifter överallt där detta är möjligt. Varför? Jo, för att med alla de enorma stöd för transfereringssystem till människor som inte arbetar parallellt med alla andra utställda men ofinansierade löften på utgifter från statens sida som den rödgröna regeringen utlovat, måste man också ta bort överskottsmålet då inte enbart skattehöjningar kan finansiera det alltför dyra kalaset. Detta är en i grunden osund ekonomisk politik, men överskottsmålet kan likväl vara osunt

i sig om man samtidigt klarar av att föra en ansvarsfull ekonomisk politik som sätter värnandet av enskilda individers inkomster mer i fokus än statens.

Finanspolitiska rådet noterade också redan år 2012 att staten då förfogade över en förmögenhet på 20 procent av BNP. Med ett fortsatt överskottsmål ackumulerar denna förmögenhet i statens ägo ytterligare, på skattebetalarnas bekostnad. Långvarig socialdemokratisk hegemoni har dessutom lett till att deras finansministrar lyckats leda svenska folket upp i världsligans topp av de mest beskattade människorna. Även om alliansregeringens lovvärda skattesänkningar fört ner oss svenskar från den absoluta tätpositionen tyngd av beskattning, så tvingas en genomsnittsinkomsttagare i vårt land att punga ut med nästan 70 procent av sin inkomst i skatter varje år. Detta är naturligtvis problematiskt i sig, men än mer problematiskt är att vid sidan av ett alltför högt skatteuttag så minskar den disponibla inkomsten som vanliga löntagare kan förfoga över själva i form av egna besparingar avsatta till sig själva snarare än till den offentliga ekonomin.

Uttrycket ”en årslön på banken” av dåvarande borgerliga finansministern Anne Wibble (FP) under moderata statsministern Bildts ledning i början av 1990-talet, blev tyvärr i denna anda av allmänt accepterat högskattetänkande på sin tid häftigt kritiserat utan större reflektion över vad ekonomisk frihet för enskilda personer egentligen innebär politiskt. Inte minst för att medborgaren som ensam ska ha en makt mot politikerkollektivets ambition att överta densamma. Nog känner väl de människor som har en årslön på banken större frihet och självständighet i livet, än de som fortsatt idag straffbeskattas för att svenska staten ska ha ett överskott att falla tillbaka på?

Genom alliansregeringens möjlighet att styra under åtta år har vi kunnat avyttra onödigt, och konkurrensmässigt kontraproduktivt, statligt ägande som ingen rödgrön regering varit förmögen till. Inkomsterna av detta har dock oavkortat gått till att amortera av på statsskulden, vilket gör att svenska staten vid sidan av en inkomst utöver det som nödvändigtvis behövs av tyngda skattebetalare dessutom har mindre utgifter i form av ränteutgifter för en unikt låg statsskuld (den lägsta på 40 år). Trots detta är statens ägande i företag motsvarande över 50 000 kronor på banken för varje svensk medborgare. Hur många svenskar har idag ett buffertkapital på banken av ens denna storlek?

Till denna diskussion kan föras att vi i Sverige har en mycket ojämn förmögenhetsfördelning, till och med mer ojämnt fördelad än i USA. En huvudorsak till detta är att så få svenskar har någon förmögenhet alls. En bråkdel av italienarens faktiskt, trots högre inkomster i vårt land.

Enligt första upplagan av Global Wealth Report från Credit Suisse kontrollerar de rikaste tio procenten i Sverige hela 72 procent av alla tillgångar. I Tyskland, Italien och Norge är siffran runt 50 procent. Detta är ingen slump utan resultatet av en medveten socialistiskt inspirerad politik. Trots att vi arbetar ihop högre inkomster än i de flesta jämförbara länder har vi små besparingar. Den förhärskande socialistiska idén har varit att staten ska ta hand om den ekonomiska tryggheten åt medborgarna.

Höga skatter och omfattande offentliga socialförsäkringar har skyddat svenskens inkomst i en rad olika lägen i livet. Men det är självklart en annan frihet att disponera rejäla besparingar än att fylla i blanketter till statliga myndigheter som Försäkringskassan och Arbetsförmedlingen. En ekonomisk buffert kan man själv använda som man vill, ta ut när man vill, investera som man vill utan att be en myndighet eller politikerna om lov, även om dessa instanser säkert gör sitt bästa för allmänintresset så är det långt ifrån säkert att så sker i den enskildes perspektiv. Frågan man måste ställa sig är varför en person i Sverige nästan aldrig kan lönearbeta sig till en tillräckligt stark ekonomisk buffert, en rimlig förmögenhet, utan att detta vanligen endast sker för genomsnittsinnevånaren genom typ Lottovinster eller liknande, alternativt genom arv. Är det genom en sådan ekonomisk verklighet i vårt land som vi vill skapa ekonomisk frihet, med allt vad det innebär, för svenska folket?

Frågan är om inte ambitionen för staten bör vara just en sund budgetbalans utan vare sig utgifts- eller inkomstexcesser i form av okontrollerade transfereringar i socialpolitiken parat med en ständigt ökad beskattningsiver och nya statliga utgifter. Det kräver naturligtvis en striktare budgetdisciplin än idag, som jag tror att Moderaterna kan klara av med vår grundläggande syn på den ekonomiska politiken.

Men det viktiga är då att detta ger förutsättningar för att främja ett överskottsmål för människorna istället för hos staten och offentligheten. Ett sådant överskottsmål är i sanningen en riktig frihetsreform värd namnet – ”den som är satt i skuld är inte fri”.

Mot bakgrund av det ovan anförda vill jag att riksdagen bifaller denna motion och ger regeringen detta tillkänna.

Finn Bengtsson (M)